

NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ INDIE

ARNOŠT VAŠÍČEK ZÁHADY ORIENTU

MYST
FILM

Pod dozorem UFO | Podezřelé hroby | Ďáblovo moře | Příliš hrůzné mumie
| Levitující rakev | Podivné pyramidy | Božstva z hlubin vesmíru |

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
ZÁHADY
ORIENTU

MYSTERY FILM

Ostrava 2013

Arnošt Vašíček: Záhady Orientu

Mystery Film, Ostrava 2013, první vydání

Copyright©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie©Arnošt Vašíček, Profimedia

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošců

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2013

ISBN 978-80-87730-22-5

Obsah

Pod dozorem UFO.....	9
Vyslanci Agarthy? – Velká hádanka – Nebeská patrola – Varování před výbuchem?	
Plavidla z neznáma	25
Nebeští předci – Frmol na obloze – Odporní vetřelci	
Tajemný správce vesmíru.....	41
Svědectví z druhé ruky – Kdo vlastně byl Jagannath? – Bratřenci odjinud – Šťastná smůla	
Ďáblovo moře	72
Zmizelé lodě a letadla – Kdo přežije, ten se zblázní	
Utopené pyramidy.....	79
Hádka o podmořské město – Starší než starý – Tajemný bůh Thovt – Ztracený ráj – Sfinga jako důkaz?	
Příliš mnoho hrobů	94
Hrobka Ježíšovy rodiny? – Kříž pod vycházejícím sluncem	

Ztracené kmeny	104
Obětuj svého syna – Shoda není náhoda – Posvátné zrcadlo – Až moc temná hádanka	
Na křídlech levitace	139
Zázrační běžci – Létající kámen	
Světci tančí se smrtí	147
Trpká cesta k osvícení – Hladovějící svatí – Pohřbení zaživa	
Příliš hrůzné mumie	159
Nebeští psi – Vodní příšery – Bestie padají z nebes	
Nepolapitelný yetti	167
Akademici na lovu – Potomci neandrtálců? – Čínský divoch – Mnoho vědců, yettiho smrt	

Slyšte synové Země, své učitele, syny ohně. Slyšte, co jsme se my, potomci původního Sedmera, zrození z praplamene, naučili od svých otců. Z lesku světla, jež zářilo z temnot, povstaly z prostoru znovu probuzené energie. A z Boha-člověka vyvěraly formy, jiskry, posvátná zvířata, a poslové svatých otců... A potom stavitelé, kteří znovu oblékli své původní odění, sestoupili k zářící zemi a vládli nad lidmi...

Knihy Dzyan

Pod dozorem UFO

Dva světelné body se vynořily nízko nad obzorem a rychle se blížily.

Velící důstojník sáhl po dalekohledu. Oba jasné svítící objekty letěly chvíli bok po boku, pak se náhle rozdělily a zmizely každý na jiné straně.

Tohle nebyla špionážní letadla Číňanů!

Důstojník zvedl telefon, aby uvědomil svého nadřízeného. Než vytočil číslo, krátce se zamyslel, jak zvláštní událost popíše. Nikdy neviděl nic podobného. Ale věděl, že jiní vojáci ano. A nejednou. Z celé této části hranice s Čínou byly hlášeny stovky podobných pozorování. Hlavní štáb indické armády souhlasil s nasazením mobilních pozemních radarů. Pohraniční posádky dostaly i další moderní přístroje ke sledování a analýze tajemných průletů. Postupně byly vyloučeny všechny reálné možnosti. V seznamu podezřelých zůstal jediný: UFO, tedy přesněji ULO – neidentifikovatelný světelný objekt. A pak kalkatský The Telegraph zveřejnil závěry expertů z Bangalúru. Podle nich vojáci neviděli nic jiného než jasné zářící planety Jupiter a Venuši. Posměšný článek velení armády nešetřil. Z těch, kteří nařídili důsledné probádání světelného fenoménu, udělal úplné pitomce. Za této situace by nebylo příliš rozumné přicházet s hlášením o novém pozorování ULO... Důstojník položil telefon a šel si o neobyčejném úkazu na obloze promluvit se svými vojáky.

Za hlupáky ovšem nelze považovat armádní velení, ale spíše autory planetární teorie. Není sporu o tom, že za jisté konstelace může být nezkušený pozorovatel oklamán. Zvláště Venuše dovede sálat jasně bílým světlem a svou velikostí zastíňuje ostatní nebeské objekty. Pokud by stála poblíž Jupitera, který je hned po ní nejjasnější planetou, mohla by obě tělesa za určitých okolností působit jako dvojice umělých světél. Jejich konjunkce však většinou trvá jen velmi krátký čas, obvykle v řádu několika dnů.

Neobyčejné úkazy jsou na obloze nad 2100 kilometrů dlouhou indicko-čínskou hranicí, zvláště nad nízkým horským hřebenem Kong La, pozorovány více než deset let, a to v noci i ve dne. Přesně tak dlouho tu Indie a Čína vedou tichou technologickou válku. Jejím cílem je získat co nejvíce informací z druhé strany. Původní domněnka, že objekty na obloze jsou vlastně bezpilotní špionážní letadla, se nepotvrdila. Mohla by to tedy být nějaká nová neznámá výzvědná technika nebo dokonce zbraň? Ale komu pak patří? Světla totiž operují nad Indií i nad Čínou. Navíc někteří svědci tvrdí, že záhadné objekty se nesnášejí z oblohy, ale vylétají ze země. A nejsou první, kdo si toho všiml.

Vyslanci Agarthy?

Belgický jezuita Albert d'Orville spolu s Rakušanem Johanessem Grueberem při své obdivuhodné cestě z Pekingu do Indie jako první Evropané dorazili v roce 1661 do Lhasy. Pobýli tam šest týdnů. Jednoho dne se stalo něco neobvyklého. Albert d'Orville o tom do svého cestovního deníku napsal: „Moje pozornost byla zaujatá něčím, co se pohybovalo nahoře. Zpočátku jsem si myslel, že je to nějaký nevšední druh ptáka, který v tomto kraji žije, ale věc se přiblížila a já viděl, že má tvar dvojitého čínského klobouku; stále se otáčela a pohybovala se neslyšně kupředu, jakoby nesena na neviditelných perutích větru. Jistě to byl zázrak nebo nějaké kouzlo. Letělo to nad městem, jako by se to chtělo

předvést a sklidit obdiv, dvakrát zakroužilo a potom se zahalilo mlhou. Ať jsem namáhal oči sebevíc, už jsem to nespatriil.

Tázal jsem se sebe sama, jestli snad výška, ve které jsem se nacházel, si se mnou nezahrála a nezmátla mé smysly, když tu jsem blízko sebe spatřil starého lámu a zeptal se ho, jestli to také

viděl. Přikývl hlavou na souhlas a odpověděl: „Můj synu, cos právě viděl, nebylo žádné kouzlo. Neboť bytosti z jiných světů již odnepaměti brázdí oceány vesmíru a prvním lidem, kteří zemi obývali, přinesli duchovní osvětlení. Odsuzovali veškeré násilí, učili lidi, aby se navzájem měli rádi, ačkoliv je tato nauka jako semínko, vyseté na skále, které sotva vzklíčí. Tyto bytosti světlé pleti přistávají v blízkosti našich klášterů a my je přátelsky vítáme. Učí nás a odhalují nám věci, zaniklé během staletí kataklyzmat, která k nepoznání změnila tvářnost země.“

Svědectví o přítomnosti nepozemských vzdušných plavidel v Tibetu je o to závažnější, že ho podává misionář. Další Evropané se domnívali, že tato plavidla pocházejí z Agarthy. Vstup do této mytické podzemní říše se má nacházet někde na úpatí svaté hory Kailás.

„Lidé z Agarthy spěchali v podivných, nám neznámých vozech skrze úzké pukliny uvnitř naší planety,“ poznamenal F. Ossendowski.

N. Roerich ve své knize *V srdci Asie*, vydané v roce 1928, píše: „Hledíme na zářící předmět, který pluje od severovýchodu na jih. Přinesli jsme ze stanu tři silná polní kukátka a pozorujeme ten obrovský stereoid zářící na slunci, jak rychle letí po modré obloze. Pak vidíme, jak prudce změnil směr z jižního na jihozápadní a zmizel za sněhem pokrytým vrcholem Humboldtova pohoří. Ten zvláštní přízrak sleduje celý tábor a lámové tiše šeptají: ‚Znamení Šambhaly‘.“

Byli zakladatelé Agarchy vybaveni létajícími stroji, považovanými kdysi za nebeské draky, které by současníci nazvali UFO? Objevovala se tato plavidla v blízkosti hlavní brány do podzemní říše? A dochází k tomu i dnes?

Odpověď na poslední otázku zní: ano, dochází – a dokonce velmi často.

„V dálce, odkudsi ze západních svahů hor, se vynořila svítící koule. Zářila tak jasně, že se nedalo rozeznat, z jakého materiálu je vytvořena. Prudce stoupala kolmo vzhůru k obloze, až se ztratila z dohledu.“

„Zelenožluté světlo viselo nad skálou. Odráželo se ve zledovatělém sněhu a pak náhle zmizelo.“

„Cosi plulo vzduchem křížem krážem. Jako by se nemohlo rozhodnout kudy dál. Trvalo chvíli, než to začalo klesat a propadlo se do země.“

Obyvatelé Kongka La podobnými výpověďmi nešetří. Právě v této odlehlé oblasti na hranicích indického Ladaku a čínské provincie Aksai bývají pozorovány tajemné objekty, které vylétávají z podzemí.

Úvaha, že by mohlo jít o přísně tajnou vojenskou základnu, neobstojí. Kongka La je problematické území. V roce 1962 se o ně Čína utkala s Indií v krátké válce. Chtěla si tak zajistit cestu k Tibetu. Spory sice poněkud utlumily ekonomické zájmy obou zemí, ale vyjasněny nejsou dodnes. Na takovém místě by se těžko dalo nepozorovaně postavit podzemní letiště. Navíc k horskému svahu, nad nímž jsou objekty pozorovány nejčastěji, nevede vůbec žádná cesta. Jak by se tam dostala těžká technika?

Průvodci, kteří působí na čínské straně, tvrdí, že „létající světla“ nejsou nic nového. Poutníci k posvátné hoře Kailás to potvrzují. Ze západní strany této hory, „na níž se zastavil stín“, vystřelují „trojúhelníky cizího světla“. Vyploouvají ze země a stoupají přímo vzhůru.

Objekty ve velkých výškách mohou za určitých světelných podmínek vrhat svůj stín na mraky. Říká se tomu brockenské

spektrum. Občas zaskočí horolezce, kteří v mlze nad sebou spatří obrys své vlastní postavy. Tajemný stín na oblohu promítá italský Pizzo Badile. A v blízkosti tohoto vrchu se někdy rozzáří sloupy záhadného světla.

Nedochází na Kailásu k něčemu podobnému? Nejsou domnělá UFO ve skutečnosti jen optický klam?

Na různých místech Číny a Tibetu bývá pozorována Buddhova svatozář.

Duhový kruh světla se objevuje obvykle po dešti nebo po sněžení. Sluneční paprsky pronikají skrz mračna a mlhu. Jejich světlo se láme o nepatrné kapičky vody a vytváří kruh. „Svatozář“ o sedmi barvách dovede člověka obklopit tak, že se může cítit jako polapený uvnitř. Zdá se, že světlo se pohybuje současně se svým pozorovatelem, sleduje ho jako stín. Naposled byl tento zvláštní úkaz pozorován mnoha svědky nad jezerem Kanas v provincii Sin-ťiang. A již několikrát se ho na různých místech podařilo vyfotografovat.

Domorodci jsou tedy na podobné světelné hrátky zvyklí a jen stěží by se plujícími světly nad Kailásem dali oklamat. Vylétají z útrob této hory podzemní UFO? Startují přes dobře utajenou bránu do Agarthy? Kdy se ji podaří nalézt?

Velká hádanka

Hora Kailás je jedno z nejtajemnějších míst na světě. Obklopuje ji spousta záhad. Na její věčném ledem a sněhem pokrytý vrchol nesmí vstoupit žádný smrtelník. Je to posvátné území hned pro čtyři asijská náboženství – bönismus, buddhismus, hinduismus a džinismus. Je také považována za velkou přírodní mandalu. Nejstaršími uctívači hory byli patrně bönisté, kteří dodnes chápou a zobrazují Kailás jako devítistupňovou svastikovou horu, mystickou duši vnitřního světa. Pro hinduisty a buddhisty je Kailás vnímán jako mužský prvek, falus z kamene a ledu. Tvoří tak celek s blízkým posvátným jezerem Manasarovar, které

reprezentuje bezedný a tajemný ženský prvek. Pro věřící obou náboženství je Kailás navíc mytickým středem světa a osou vesmíru. Hinduisté totiž Kailás někdy ztotožňují s mytickou horou Meru. Na vrcholu Kailásu je nebeský trůn Šivy, který zde

přebývá se svojí manželkou Párvatí. Pro džinisty je Kailás posvátná hora Aštápada, kde první tírthankara Adinátha dosáhl duchovního osvobození. Často ji zobrazují na svých kosmogramech. Na úpatí hory meditoval tibetský buddhistický světec Milaräpa a podle legendy zde svedl vítězný boj s bönistickým mágem Narem Bončhugem.

„Jakkoliv se to zdá neuvěřitelné, Kailás zatím nedobyla žádná horolezecká výprava,“ uvádí publicista Vladimír Červinka. „Čínská vláda sice v minulosti vydala několik povolení k výstupu na horu, pokaždé se ale rozpoutalo tak špatné počasí, že z plánovaného dobývání hory nakonec sešlo. O výstup se pokusili i někteří sóloví horolezci, vždy je ale postihlo nějaké neštěstí. Prvním člověkem, který povolení obdržel, byl Reinhold Messner, který ho ovšem nikdy nevyužil právě kvůli posvátnosti vrcholu. Kailás tak zůstává dodnes nepokořen.

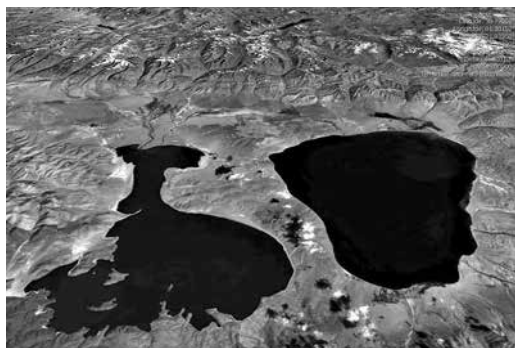
Jiná legenda praví, že právě pod Kailásem je jeden ze vstupů do bájně Šambhaly, hlavního města zvláštního podzemního světa osídleného lidem podobnými bytostmi s nadpozemskými schopnostmi. Bez jejich souhlasu ale do podzemí nemůže vstoupit žádný člověk. Vchod je uzavřen sedmi branami, kde na příchozího čekají nejrůznější nástrahy. Hned ta první údajně způsobuje, že dotyčný v její blízkosti neuvěřitelně rychle zestárne a během několika hodin umře.

Zdálo by se, že jde o pouhou legendu. Profesor Ernst Muldašev, který podnikl několik studiijních cest po Tibetu a navštívil

i okolí hory Kailás, zjistil neuvěřitelnou věc. V blízkosti jejího úpatí běží lidský věk opravdu rychleji, než je normální. Za dvanáct hodin, které tu člověk stráví, zestárne asi o dva týdny. Dokládá to především růst vlasů a nehtů. Jak prozradili Muldaševovi místní mniši, jde jen o slabé vyzařování síly první podzemní brány. Kdyby se dostal až k ní, zestárl by každou minutu zhruba o rok.

Podivnou hádankou pro vědu jsou i dvě jezera ležící v blízkosti hory. Jde o dvojici posvátných vodních nádrží Manasarovar a Rakas. Jsou od sebe odděleny jen úzkou hrází. Přesto je každá z nich úplně jiná.

Manasarovar, ležící v nadmořské výšce 4560 metrů, je sladkovodní a jeho voda je vhodná ke koupání i k pití. Jak pitná kúra, tak i koupele mají léčivé účinky na mnoho chorob. Nikdo doposud nezodpověděl otázku, proč je voda v tomto jezeře za každého počasí klidná a nerozvíří ji ani občasný silný vítr. Jezero Manasarovar proslulo i tím, že do něho byla v roce 1948 vysypána část ostatků indického bojovníka za svobodu Mahátmy Gándhího.

Druhé jezero, Rakas, ležící ve výšce 4515 metrů nad mořem, je pravý opak mírumilovného Manasarovaru. Je tmavé a jeho hladinu co chvíli čerí mohutné vlny jako za bouře. Proč, to

nikdo neví. Tibeťané však tvrdí, že je za to odpovědný démon, který přebývá pod hladinou. Však také tibetský název jezera zní Lhanag Tso neboli Jezero démona. Také voda z něho je prý jedovatá a stačí jediný doušek, aby si člověk vážně poškodil svou energetickou rovnováhu, což se projeví například vznikem

rakoviny či jiného vážného onemocnění. Pokud by někdo vypil celou jednu sklenku, zemře prý ještě téhož dne. Bohužel zatím nebyl proveden chemický rozbor této vody, který by tento fakt pomohl objasnit.

Jinou záhadou je samotná výška hory. Oficiální čínská měření uvádějí, že Kailás měří 6714 metrů. Místní lidé však tvrdošíjně trvají na jiném údaji. Hora podle nich měří jen 6666 metrů. Zbytek tvoří uměle vystavěná pyramida na jejím vrcholku.

O tom, že vrcholek Kailásu má přesný pyramidální tvar, vědí geologové už dávno. Doposud to však bylo připisováno jen tvořivým silám přírody. Také fakt, že vrcholová pyramida je orientována přesně podle světových stran jako pyramidy v egyptské Gíze, byl vysvětlován jen jako náhoda. Místní lidé dále sdělili Muldaševovi, že pyramida na vrcholku je celá dutá a uvnitř jsou skryté prostory. Vchody do nich však znají jen zasvěcenci a bez jejich pomoci je není možné otevřít. Ani tato tvrzení však – vzhledem k tomu, že na vrchol dosud nikdo z naší civilizace nevstoupil – není možné nějak ověřit. Co je však určitě zarážející, to je až neuvěřitelná zeměpisná poloha hory. Její vzdálenost od severního pólu činí 6666 kilometrů. Od jižního pólu ji dělí 13 332 kilometrů, což je dvakrát 6666. Poledník, procházející Kailásem, je jeho vrcholem dělen přesně v jedné třetině. To ale stále není všechno.

Ve vzdálenosti 6666 kilometrů od hory Kailás leží megalitická stavba Stonehenge. Spojnice hory a severního pólu, vedená po obvodu planety, protne na americkém kontinentě slavný pyramidální komplex v Teotihuacánu. Spojnice Kailásu a středu naší Země vychází na druhé straně planety na dalším legendárním místě – známém Velikonočním ostrově.

Poloha Kailásu je do té míry fascinující, že je v podstatě vyloučeno, aby byla náhodná. Staří Tibetané dokonce Muldaševovi sdělili, že původně tvořila hora severní pól planety a Velikonoční ostrov zase jižní. (*V naprosté většině bájí starověkých civilizací sídlí bohové na hoře stojící na nejzazším severu – pozn. aut.*) Pak ale přišla gigantická katastrofa a zemská osa se

vychýlila o celých šedesát stupňů. Při tomto kataklyzmatu byla zničena celá původní, velmi vyspělá civilizace. Její elity, které tuto hrůznou změnu předvíдалy, se stáhly do podzemí, kde do dnes jejich potomci žijí v míru a blahobytu. Na zemském povrchu zůstaly jen ostrůvky zubožených lidí, kteří se nestačili závčas uchýlit do bezpečí podzemních úkrytů. Ti pak vybudovali současnou pozemskou civilizaci.“

Nebeská patrola

Ať už záhadné objekty přilétají z hlubin země nebo ze vzdáleného vesmíru, zdá se, že jejich posádky velmi zajímá, co se na naší planetě děje. Světla na obloze se objevovala nad bojišti obou světových válek a později nad přísně střeženými vojenskými areály, kde se prováděly zkoušky zbraní hromadného ničení. Svědci je pozorovali u startu amerických i ruských kosmických letů, při haváriích jaderných elektráren i za ničivého zemětřesení. Létaající prstence často ohlašovaly gigantické výbuchy sopek.

Když v březnu roku 2011 Japonsko drtivě zasáhly běsnící živly a následný únik radiace, UFO bylo opět u toho.

Dne 3. března, tedy týden před zemětřesením o síle skoro devíti stupňů RichtEROVY škály, byly nad letištěm v Hanedě natočeny čtyři neznámé létaající objekty. U tří pozorovatelé zaznamenali jen jedno světlo. Poslední, největší z nich lemovalo několik svítících bodů. Všechna UFO visela nějaký čas nehybně v prostoru, kterým se pohybovala letadla.

Dne 11. března, když už zemětřesení a následující tsunami udeřily naplno, se objekty objevily znovu. Na záznamech videokamer je vidět, jak rychle letí proti valící se vlně a pak vystupují k obloze.

Nahrávka CNN zachytila neznámé těleso, které se vznáší poblíž poškozeného jaderného reaktoru ve Fukušimě. Pohybovalo se ve velmi malé výšce a blízko valícího se kouře stoupajícího z reaktoru.

Nebylo to poprvé, co UFO přelétávalo nad místem, kde došlo k silnému úniku radioaktivního záření. Zkáza elektrárny ve Fukušimě byla druhá největší jaderná katastrofa na světě. Smutné absolutorium drží Černobyl.

„Když začaly komplikace, spatřili někteří pracovníci kosmickou loď vznášející se nad čtvrtým blokem černobylské elektrárny. UFO tam údajně poletovalo celých šest hodin.

Jeden z přivolaných záchranářů, Michail Varitski, k tomu říká: „Společně s dalšími kolegy z mého týmu jsme v noci jeli k místu výbuchu. Viděli jsme ohnivou kouli, která se pomalu pohybovala po obloze. Odhaduji, že měla šest nebo osm metrů v průměru. Pak jsme z ní viděli vytrysknout dva paprsky karminového světla směřující ke čtvrtému bloku. Objekt se vznášel nějakých tři sta metrů od reaktoru. Událost trvala asi tři

minuty. Nato světla pohasla a objekt se vzdálil severozápadním směrem.'

Snížilo UFO hladinu radiace, jejíž úroveň tehdy skutečně jakoby zázrakem poklesla téměř čtyřnásobně? Jestliže ano, pravděpodobně tak zabránilo mnohem větší katastrofě a zřejmě i gigantickému jadernému výbuchu.

O tři roky později (16. září 1989) unikla ze čtvrtého bloku do atmosféry další radiace. Pár hodin poté spatřila místní lékařka na obloze nad Černobylskou elektrárnou jakýsi objekt. Popsala ho jako ‚jantarový‘. Doslova řekla, že mohla pozorovat vrchol i dno této věci současně.

V říjnu roku 1990 fotografoval zničenou strojovnu černobylské elektrárny zpravodaj deníku Echo Černobyli V. Navran. ‚Fotil jsem poškozenou horní část budovy. Velmi dobře si vzpomínám, že jsem při tom neviděl nic neobvyklého. Žádné UFO tam rozhodně nebylo. Avšak po vyvolání filmu jsem na fotografiích spatřil objekt vznášející se nad dírou ve střeše. Vypadal stejně jako ten, který popsala doktorka Gospina,“ uvedl WM magazín a vyslovil domněnku, že „cizincům“ nejde o osud lidstva, ale jen o uchování životního prostředí.

Chtěla redakce touto poněkud jedovatou, ale možná oprávněnou poznámkou naznačit, že si „neznámí“ chtějí naši planetu ušetřit pro sebe? Čeká nás mimozemská invaze?

Co vlastně o chování UFO při podobných krizových situacích víme?

Obvykle přilétají na místo katastrofy již několik dnů předem. Vědí tedy o tom, co se stane? Disponují technickým zařízením, které dovede sledovat pnutí v zemských deskách, a tak předvídat ničivé zemětřesení? Jak ale zjistí, že dojde k havárii reaktoru? Pokud o nadcházejících malérech mají informace předem, proč nevarují obyvatele dané oblasti? Chrání si tak svou identitu? Je jim to z nějakého důvodu zapovězeno? Nebo v nich lidské neštěstí nevyvolává žádnou soustrast, stejně jako my netruchlíme, když rozvodněný potok spláchne mraveniště? A co když nepřemýšlejí v těchto kategoriích? Přesněji řečeno, co když nepřemýšlejí vůbec?

Jsou to jen stroje bez posádky? Obdoba bezpilotních dronů, které jen sbírají informace a monitorují terén? A vyloučit nelze ani to, že UFO jsou sice neobvyklý, ale přece jen přírodní úkaz.

Spisovatel Paul Devereux, který přes dvacet let vydával časopis The Ley Hunter zasvěcený největším tajemstvím naší planety, vyslovil vlastní hypotézu o létajících světlech. Podle ní vzniká hluboko pod povrchem země v místech geologických zlomů v důsledku ohromného tlaku, tření a deformace skal elektrická energie. Její shluky se prasklinami uvolňují z hlubin a někdy vystoupí až do atmosféry. Pod noční oblohou se pak jeví jako intenzivně zářící koule. Udivený pozorovatel je snadno zamění za nadpřirozený jev nebo za UFO.

Velšský badatel Mike Dash k tomu v knize Hranice poznání dodává: „Vědci již nějaký čas vědí, že za určitých podmínek lze světelné koule ‚vyrobit‘ i v laboratoři. V roce 1981 Brian Brady z amerického báňského úřadu natočil experiment, při němž vystavil granitový blok obrovskému tlaku. V okamžiku rozdrčení z kamene vystřelily malé světelné koule. Existují důkazy, že k něčemu podobnému dochází i ve volné přírodě. V roce 1976 za velkého zemětřesení v čínském pohoří Tien Shan sledoval náhodou přítomný britský diplomat oslepující záblesky světla na obloze a slyšel výbuchy v povětří, skutečné otřesy nebe. Podobné úkazy byly v minulém století opakovaně zaznamenány i v Japonsku. Při největším zemětřesení v roce 1931 se nad poloostrovem Izu objevil nespočet světelných koulí.“

Zdá se, že vědci mají jasno. Silná elektromagnetická pole vyskytující se v oblasti seizmické aktivity nabíjejí obláčky plazmy a ty pak řadí na obloze.

Philip J. Klass, bývalý redaktor významného technického časopisu Aviation Week & Space Technology, přišel s teorií, že stovky UFO jsou v podstatě kulové blesky nebo jiné kusy plazmy ionizovaného vzduchu obsahující někdy elektricky nabitě částičky prachu nebo drobné ledové částičky. Protože je to elektricky nabitá masa, pohybuje se zvolna vzduchem a je přitahována předměty s opačným elektrickým nábojem a odpuzována předměty

se stejným nábojem. Klass také věří, že některé UFO letící v malé výšce vyvolávají za určitých okolností koronární výboje podél elektrického vedení o vysokém napětí. Ve velkých výškách může též jev vznikat výbojem „přírodní“ elektřiny mezi oblaky nebo vrstvami elektricky nabitých ledových částecek. Plazmy obsahující prach nebo ledové částčky mohou vysvětlovat některá UFO spatřená za bílého dne. Podobným vysvětlením mohou být „prachoví ďábli“ – jevy vznikající při větrném víru. Světlo, odrážející se od nich, může působit dojem, že jde o předměty zhotovené z kovu opatřené okny, a dokonce jako by uvnitř byly bytosti podobné maličkým lidem. Plazmu je dobře vidět radarem, zaniká, když pominou podmínky, které vedly k jejímu vzniku. Tím se dá dobře vysvětlit zmizení nebo náhlý pohyb – „odlet“ – tajemných létajících předmětů. Plazma snadno mění svůj tvar a tím vzniká dojem mihotavých pohybů, o nichž se tak často mluví ve zprávách, dojem, že byl z létajícího talíře spuštěn provazový žebřík, vysunuto ocasní kormidlo a podobně. V Exeteru

UFO se často pohybuje poblíž elektrického vedení. Ale v tomto případě z Brazílie o plazmu jistě nešlo.

ve státě New Hampshire spatřili UFO, které se prý napojilo na elektrické vedení spuštěním ohnivě zářícího vodiče. Ve skutečnosti to byla plazma – vznikla jako korona kolem vedení, kterou její zdroj přitáhl k sobě.

Ale také země může přitahovat plazmu, je-li na vhodném místě soustředěn příslušný elektrický náboj. Tak může vzniknout dojem „přistání“ tajemného předmětu i spálená místa na povrchu země, která pozorovatelé potom našli. Často také oznamovali, že je po jevu rozbolely oči a že měli na kůži popáleniny jako po dlouhém slunění. I takové následky může plazma vyvolat. Konečně i zvukové efekty, bzučení nebo svist, mohou mít stejný původ – vyprávějí o nich lidé, kteří pozorovali kulový blesk.

Klassova teorie jistě může objasnit některé světelné jevy na obloze, ale fenomén UFO jako celek určitě neřeší.

Varování před výbuchem?

Je velmi nápadné, že v mnoha případech se UFO objevují nad krátery sopek, které krátce nato explodují.

Z vulkánu Sakuradžima na jihu Japonska se od roku 1955 nepřetržitě valí kouř a každý rok dochází k tisícům malých erupcí. V březnu roku 2011 se jejich intenzita zvýšila. Pár dnů předem se na úpatí hory pohybovala záhadná světla a těsně před výbuchem 3. dubna vylétávaly k obloze modré a zelené prstence.

O dva roky později, 18. srpna 2013, sopka vychrlila 150 tisíc tun vulkanického popela. Jeho sloup dosahoval do výše 5000 metrů, a vytvořil tak rekord za celou dobu pozorování. I před tímto silným výbuchem poletovala nad sopkou neznámá světla.

Ke stejnému jevu zvláště často dochází i v Mexiku nad hrozivě dýmajícím Popocatepetlem. Obyvatelé chudých vesnic na jeho úpatí i nedalekých měst jsou přesvědčeni, že mimozemšťané je takto varují před blížícím se nebezpečím.

V letech 1994 a 1998, vždy jen pár týdnů předtím, než z „kouřící hory“ vyrazil vysoký sloup popela a svahy začala pokrývat

žhavá láva, se na obloze objevily dokonce celé letky UFO. Většina z nich měla neobvyklý tvar prstenu. A v tom je možná řešení záhady jejich výskytu. Prstencovitá UFO byla totiž spatřena i nad jinými činnými vulkány.

V červenci roku 2000 jedno z nich vyfotografoval Lubomír Kovařík ze Zlína.

Asi měsíc poté, co sicilská sopka Etna vychrlila obrovské množství lávy a nabírala dech k další explozi, se s dalšími cestovateli vydal k jejímu vrcholu.

„Láva byla ztuhlá, ale ještě tak horká, že nám propalovala podrážky pohorek. Místy jsme lezli po čtyřech a museli mít pevné rukavice, protože povrch byl ostrý jako žiletky. Všude unikaly jedovaté plyny. Většina lidí se vrátila zpět.“

Kovařík a jeho přítel Ivo Linhart jako jediní dorazili až na okraj kráteru. Sopka stále hrozivě dýmala. Oba muži udělali pár snímků a rozhodli se vrátit.

„Najednou jsem se při sestupu ohlédl a spatřil na obloze podivný úkaz ve tvaru stříbřitě šedé elipsy. Objekt letěl poměrně rychle... přibližně pět minut napříč oblohou a pak zmizel za horizontem,“ vypověděl pro tisk Lubomír Kovařík a svůj zážitek doplnil dvěma zdařilými snímky.

Tvar vyfotografovaného objektu velmi připomíná kroužky, jaké vypouštějí kuřáci. Pod ním se táhne dlouhá a zřetelná kouřová stopa. Samotný Kovařík se domnívá, že kamerou zachytil spíš nějaký neznámý fyzikální jev než skutečné UFO. A zřejmě se nemýlí.

Vědci, kteří studovali tyto prstencovité útvary létající nad činnými vulkány, předpokládají, že jde o plyny nahromaděné ve žhavých útrobách sopek, které občas pod velkým tlakem vystřelí ven přes skalní průduchy. Díky tomu mohou dostat tvar prstenu – vypadají jako kroužek dýmu vypuštěný z úst kuřáka, stoupají vzhůru nad kráter a vznášejí se určitý čas v prostoru.

Jiná sledování UFO ale takhle jednoduše rozhodně vysvětlit nemůžeme.

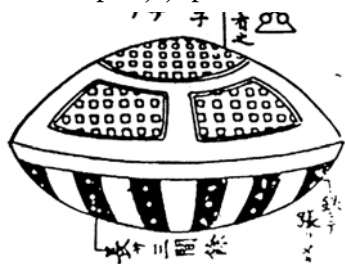
Plavidla z neznáma

„Vídávali je piloti ve druhé světové válce. Byly to podivné světelné útvary. Lévalo to podivnými škubavými pohyby a pak to náhle zmizelo. Někdy to mělo určitý tvar, ale nikdy se to nepodobalo letadlu. Američané tomu říkali ‚stíhačky fú‘ a mysleli si, že to jsou pokusné letouny Osy. Němci a Japonci je zas pokládali za tajné zbraně spojenců. Potom, bylo to 24. června 1947, spatřil americký soukromý pilot Kenneth Arnold nedaleko hory Rainier ve státě Washington devět předmětů letících velmi rychle v řadě za sebou – odhadoval to na více než 2500 kilometrů v hodině. ‚Vypadalo to, jako by letěly talíře...‘“

Tak se obvykle zdůvodňuje, odkud se vzal terminus technicus létající talíře.

Kenneth Arnold ale nebyl zdaleka první, komu UFO připomínala kuchyňské nádoby. Japonské císařské záznamy informují, že 27. října roku 1180 nad provincií Kii za horou Fukuhara letěl nějaký jasně zářící objekt, který vypadal jako obrovská kameninová nádoba. Objekt brzy změnil kurz a ztratil se z dohledu na jižním horizontu. O víc než šest století později, v zimě roku 1803, se podobné, jako hrnec oblé plavidlo zamotalo do sítě rybářů, kteří lovili u pobřeží severozápadně od Tokia. Když připluli blíž, viděli, jak se na povrchu otvírají menší posuvné dveře. Uvnitř stála mladá žena. „Nebylo jí víc než dvacet, měla jemnou pleť, bělostnou jako sníh, a nádherné černé vlasy, které jí splývaly po zádech.“ Vypadala poněkud zmateně.

Nebyla schopná se s rybáři dorozumět. Vlastně nemluvila vůbec. V ruce křečovitě svírala podlouhlou krabici. Zdálo se, že je pro ni nebo pro její plavidlo velmi důležitá.

Podivné plavidlo připomínalo hrnec na vaření rýže. Mělo 3,5 metru na výšku a 5,5 metru v průměru. V horní části se daly rozpoznat prosklené otvory a posuvná dvířka.

Jak tento podivný příběh pokračoval, není známo. Zůstaly jen otázky. Kdo byla tajemná cizinka? Obyvatelka nějaké vzdálené země, která se – možná původně ve společnosti více lidí – plavila v kocábce připomínající batyskař a proud ji přihnál až k Japonsku? Cestovatelka ve stroji času?

V roce 2008 čínští vědci zkoumali hrobku z dynastie Ming, která panovala v letech 1368 až 1644. „Když jsme se snažili odstranit zeminu kolem truhly, najednou na zem vypadl s kovovým zvukem kousek kamene,“ uvedl podle deníku Daily Mail Jiang Yanyu, bývalý ředitel guangxiského muzea. „Po odstranění hlíny a bližším prozkoumání jsme se šokem zjistili, že jde o hodinky.“

Jsou velké jako prstýnek a vzhledem odpovídají hodinkám, jaké známe dnes. Ukazují čas 10:06 a na zrezivělé zadní straně mají vyryto slovo Swiss.

Podle odborníků byly vyrobeny nejspíše před sto lety, ale pravděpodobně blíž naší současnosti.

A to je potíž. Hrobka nacházející se v Shangsi, v jižní Číně, byla zapečetěna před 400 lety a od té doby v ní nikdo nebyl. To vedlo ke spekulacím, že existoval jakýsi druh kontaktu mezi lidmi z dynastie Ming a cestovatelem v čase, který pocházel z minulého století.

Byla poutnicí v čase i žena, kterou viděli japonští rybáři? Nebo přiletěla z vesmíru a její „hrnec na rýži“ byl obdoba výsadkových modulů amerických astronautů? A pokud ano,